

Sygn. akt III Ca 382/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Paweł Poręba

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2020 r. w Nowym Sączu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. J. i K. J. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 10 marca 2020 r., sygn. akt I C 960/18

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

(...)

Sygn. akt III Ca 382/20

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 29 lipca 2020 r.

Wyrokiem z 10 marca 2019 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu (pkt. I) oddalił powództwo strony powodowej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko K. J. i K. J. (1) o zapłatę kwoty 7 626 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy umorzył postępowanie (pkt. II). Nadto Sąd Rejonowy zasądził (pkt. III) od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 1 817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiodła strona powodowa (k. 190-191) zaskarżając go w zakresie pkt I i III. Orzeczeniu temu apelująca zarzuciła:

1) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy, a to:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logicznego wnioskowania oraz doświadczeniem życiowym ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przez błędne przyjęcie, że:

- strona powodowa nie przystąpiła do wykonania umowy, gdy z ustaleń porzynionych przez Sąd Rejonowy wynika, że strona powodowa nabyła i dostarczyła do miejsca wykonania umowy towar i materiały niezbędne do jej wykonania,

- rozwiązanie umowy nastąpiło w innym trybie niż odstąpienie od umowy przez pozwanych w tym przez przystanie przez stronę powodową na złożoną rezygnację pomimo dowodów w postaci dokumentów i zeznań świadków, z których wynika, że pozwani odstąpili od umowy, a strona powodowa jedynie w związku ze skutkiem wywołanym oświadczeniem nie kontynuowała umowy,

- strona powodowa nie odebrała od pozwanych spornego kotła, gdyż odebranie kotła nie było możliwe wyłącznie z uwagi na odmowę producenta,

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logicznego wnioskowania oraz doświadczeniem życiowym ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że strona powodowa nie zdołała wykazać wysokości dochodzonego roszczenia, w sytuacji, gdy strona powodowa miała prawo wywodzić należnego wynagrodzenia z umowy łączącej strony oraz dokumentów w postaci umowy, faktury VAT nr (...) z dnia 5 grudnia 2017 r, faktury na zakup kotła nr (...) z dnia 16 października 2017 r oraz zeznań świadka R. L.,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 644 k.c. poprzez niego nieuzasadnione niezastosowanie i oddalenie powództwa podczas gdy na podstawie tego przepisu strona powodowa była uprawniona domagać się wynagrodzenia umownego w całości.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżąca wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uwzględnienie powództwa w całości;

2) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III poprzez zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm przepisanych

3) zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm przepisanych,

Ewentualnie strona powodowa wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację (k. 202-207) pozwani wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie od strony powodowej solidarnie na ich rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych. Zdaniem pozwanych zarzuty apelacyjne strony powodowej są chybione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej jest bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż zgodnie dyspozycją z art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.2019 poz. 1469) do rozpoznania środków odwoławczych wniesionych i nierozpoznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - kodeks postępowania cywilnego w brzmieniu dotychczasowym.

Ww. ustawa z dnia 4 lipca 2019 r. w zakresie dotyczącym środków odwoławczych weszła w życie z dniem 7 listopada 2019 r.

Dlatego do rozpoznania środków odwoławczych wniesionych po dniu wejścia w życie tej ustawy (a tak jest w niniejszej sprawie – bo apelację nadano w dniu 04 maja 2020 r. k. 193) stosuje się przepisy w brzmieniu aktualnie obowiązującym.

Zgodnie z art. 374 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 7 listopada 2019 r. Sąd drugiej instancji może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, jeżeli przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w apelacji lub odpowiedzi na apelację złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że cofnięto pozew lub apelację albo zachodzi nieważność postępowania.

W apelacji strona powodowa nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

Również pozwani w odpowiedzi na apelację nie domagali się wyznaczenia rozprawy.

Dlatego rozpoznanie apelacji strony powodowej nastąpiło na posiedzeniu niejawnym.

Przedmiotowa sprawa w postępowaniu apelacyjnym rozpoznawana jest jako sprawa uproszczona.

Żądanie zawarte w pozwie (k. 1) o zapłatę kwoty 7626 zł a po częściowym cofnięciu do kwoty 6 626 zł (k. 146 – pismo procesowe z 17 września 2019 r.) niewątpliwie jest roszczeniem o świadczenie, zaś wartość przedmiotu sporu pozwala przyjąć, iż sprawa mieści się w katalogu spraw określonych w art. 505¹ § 1 k.p.c..

Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą apelację nie prowadził postępowania dowodowego, dlatego do niniejszego uzasadnienia zastosowanie znajduje art. 505¹³ § 2 k.p.c. Stosownie zatem do art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest ponowne rozpoznanie sprawy, lecz wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy, apelacja ograniczona wiąże sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do zarzutów sformułowanych w apelacji. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się skarżący.

Stosownie do art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. są to zarzuty naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub zarzuty naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogły mieć wpływ na wynik sprawy (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, publ. LEX nr 341125).

Dodać należy, iż kontrolując prawidłowość zaskarżonego orzeczenia sąd drugiej instancji pełni również funkcję sądu merytorycznego. Tym samym postępowanie apelacyjne - choć odwoławcze - ma charakter merytoryczny (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, publ. OSNC 2008, Nr 6, poz. 55 i powołane tam orzecznictwo oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2013 roku, II CNP 72/12, publ. LEX nr 1360205).

W sprawie nie zaszyły uchybienia skutkujące nieważnością postępowania, a których wystąpienie sąd odwoławczy ma obowiązek brać pod uwagę z urzędu stosownie do art. 378 § 1 k.p.c.

Brak też podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku na podstawie art. 368 § 4 k.p.c. z powołaniem na nierozpoznanie istoty sprawy.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pojęcie „istoty sprawy” odnosi się do jej aspektu materialnego, a nierozpoznanie istoty zachodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, a więc gdy sąd zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 czerwca

2013 roku, I ACa 306/2013, publ. LexPolonica nr 6960459; wyrok SN z dnia 24 maja 2012 roku, V CSK 260/2011, publ. LexPolonica nr 4934975; wyrok SN z dnia 24 marca 2004 roku, I CK 505/2003, publ. LexPolonica nr 2025461).

O sytuacji takiej można mówić, jeżeli np. sąd nie wniknął w całokształt okoliczności sprawy, ponieważ pozostając w mylnym przekonaniu ograniczył się do zbadania jedynie jednej okoliczności, w związku z czym przedwcześnie oddalił powództwo albo jeżeli zaniechał zbadania merytorycznych zarzutów pozwanego (np. zarzutu przyczynienia).

Do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi również w sytuacji, w której sąd pierwszej instancji dokonał oceny prawnej roszczenia bez oparcia jej o właściwie ustaloną podstawę faktyczną i w związku z tym w sprawie zachodzi potrzeba poczynienia po raz pierwszy niezbędnych ustaleń faktycznych.

Skorzystanie w takim wypadku z możliwości uzupełnienia postępowania dowodowego przez sąd drugiej instancji godziłoby w zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego, zagwarantowana# w art. 176 Konstytucji RP (tak: wyroki SN: z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, nie publ., z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, nie publ., z dnia 20 lipca 2006 r., V CSK 140/06, nie publ., z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 661/09, nie publ., z dnia 26 stycznia 2011 r., IV CSK 299/10, nie publ. i z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 274/11, nie publ. oraz postanowienia z dnia 13 listopada 2014 r., V CZ 73/14, nie publ., z dnia 20 lutego 2015 r., V CZ 119/14, nie publ., z dnia 26 marca 2015 r., V CZ 7/15, nie publ., z dnia 2 lipca 2015 r., V CZ 39/15, nie publ. i z dnia 26 czerwca 2015 r., I CZ 60/15, nie publ.).

W ocenie Sadu Okręgowego w realiach niniejszej sprawy jej istota została przez Sąd Rejonowy ustalona, zbadana i wyjaśniona.

Sąd Rejonowy postępowanie przeprowadził prawidłowo i co do zasady dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne bez konieczności ich ponownego przytaczania (tak: wyrok SN z 9 marca 2006 r., sygn. akt I CSK 147/05, publ. LEX nr 190753).

W sytuacji, gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji nie musi powtarzać dokonanych ustaleń, gdyż wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne (tak: orzeczenia SN z dnia 13 grudnia 1935 r., publ. C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, publ. Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, publ. OSNC 1999, nr 4, poz. 83, wyrok SN z dnia 5 marca 2015 r., V CSK 270/14, publ. LEX nr 1682218).

Niezasadny jest podniesiony w apelacji rozbudowany zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c..

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy nie uchybił zasadom prawidłowej oceny dowodów i nie przekroczył granicy swobodnej oceny.

Podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia jest rozstrzygnięcie kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1996 roku, II CRN 173/95, publ. LEX nr 1635264).

W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie

wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

Skuteczne przedstawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. wymaga zaś wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające subiektywne przekonanie strony o innej niż przyjął to Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (tak: orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 1999 roku, II UKN 76/99, publ. OSNAPiUS 2000, Nr 19, poz. 732; z dnia 10 kwietnia 2000 roku, V CKN 17/2000, publ. OSNC 2000, Nr 10, poz. 189; z dnia 10 stycznia 2002 roku, II CKN 572/99, publ. LEX nr 53136; z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00, publ. LEX nr 56096).

Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych, i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2003 roku, II CK 75/02).

Na sądzie orzekającym ciąży obowiązek dokonania oceny wszechstronnej, w czym mieści się wymaganie rozważenia wszystkich dowodów mających znaczenie dla przedmiotu sprawy oraz kierowania się w ocenie regułami logiki i doświadczenia życiowego nakazującego uwzględniać wzajemne związki między poszczególnymi faktami (tak: wyrok SN z dnia 10 lutego 2005 r., II CK 385/04).

Dodatkowo należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, jednak ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym z reguły spoczywa na powodzie.

Powinien on dowieść wystąpienia faktów tworzących jego prawo podmiotowe będące źródłem roszczeń oraz faktów uzasadniających jego odpowiedź na zarzuty pozwanego, natomiast pozwany dowodzi faktów uzasadniających jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda - fakty tamujące oraz niweczące (wyroki SN: z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, publ. LEX nr 233051; z dnia 29 września 2005 r., III CK 11/05, publ. LEX nr 187030). Reguły rozkładu ciężaru dowodu mają charakter gwarancyjny, wskazując stronę, która poniesie negatywne konsekwencje nieudowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie.

Innymi słowy to strona powodowa w niniejszym procesie zobowiązana była udowodnić zasadność dochodzonego roszczenia.

Niezasadny jest zarzut apelacji w ramach podniesionego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., iż Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne.

W apelacji skarżąca nie zaprezentowała żadnych argumentów jurydycznych, logicznych, czy wynikających z doświadczenia życiowego, w wyniku których możliwe byłoby podważenie kluczowych dla sprawy ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji. Nie wykazała strona powodowa przy tym jakiegokolwiek przyczyny dyskwalifikującej postępowanie dowodowe Sądu Rejonowego.

Samo zaś twierdzenie strony – co już wyżej podkreślono - o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, nie jest wystarczające (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt I ACa 445/12, publ. LEX nr 1223454).

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest zasadny wtedy, gdy sąd ustalił stan faktyczny w oderwaniu od zgromadzonych dowodów (tzw. błąd braku), jak i wtedy, gdy podstawą ustaleń faktycznych uczyniono wprawdzie

wszystkie ujawnione w toku rozprawy dowody, lecz dokonano ich nieprawidłowej oceny z punktu widzenia zasad logiki, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego (tzw. błąd dowolności).

Zarzut ten jest zatem z istoty rzeczy powiązany z zarzutem naruszenia przepisów postępowania.

Istotnym jest przy tym - podczas formułowania zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych - wskazanie konkretnych uchybień Sądu I instancji, albowiem rzeczą skarżącego nie jest przedstawienie własnej wersji wydarzeń, lecz wykazanie, iż to Sąd I instancji błędnie ustalił fakty z punktu widzenia swobodnej oceny dowodów. Błąd w ustaleniach faktycznych jest skutkiem naruszenia przepisów postępowania, gdyż przeprowadzenie postępowania zgodnie ze wszystkimi zasadami i regułami procesu prowadzi do poprawnych (z punktu widzenia procesowego) ustaleń faktycznych.

Takich uchybień w postępowaniu Sądu I instancji skarżąca nie zdołała zaś skutecznie wykazać.

Jak wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku (k. 180-184), które odpowiada dyspozycji z art. 327¹ k.p.c. ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w tym zakresie są skrupulatne i wnikliwe, a znajdują oparcie w przeprowadzonych dowodach z dokumentów i zeznań powodów przesłuchanych w charakterze strony na rozprawie z dnia 13 listopada 2019 r. (k. 127).

Podkreślić trzeba także, że Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji jest związany zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa procesowego (tak: wyrok SN z dnia 18 czerwca 2010 roku V CSK 448/09, publ. LEX nr 677914).

Związanie to oznacza, że Sąd Okręgowy nie bada obecnie i nie rozważa wszystkich możliwych i hipotetycznych naruszeń prawa procesowego popełnionych przez Sąd Rejonowy.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia prawa materialnego.

Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Najwyższego, iż Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego (tak: uchwała SN w składzie 7 sędziów - zasada prawna z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, publ. OSNC 2008 nr 6, poz. 55).

Apelację można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe jego zastosowanie.

Naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię polega na wadliwym określeniu treści norm prawnych wynikających z przepisów prawa materialnego, natomiast naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie może mieć postać błędnej subsumcji. Wadliwa subsumcja wyraża się w niezgodności między ustalonym stanem faktycznym a hipotezą zastosowanej normy prawnej, na błędnym przyjęciu czy zaprzeczeniu związku zachodzącego między faktem ustalonym w procesie a normą prawną (tak: wyrok SN z dnia 8 października 2002 r., IV CKN 1304/00, publ. LEX nr 78365; wyrok SN z dnia 2 kwietnia 2003 r., I CKN 160/01, publ. LEX nr 78813).

W doktrynie na ogół przyjmuje się, że naruszenie prawa przez jego niewłaściwe zastosowanie może być również efektem oparcia się na normie prawnej nieistniejącej lub przyjęcia, że nie istnieje norma obowiązująca (tzw. pogwałcenie prawa w ścisłym znaczeniu).

Oceniając zasadność podstawy apelacyjnej naruszenia prawa materialnego, należy opierać się jedynie na stanie faktycznym, który stał się podstawą zaskarżonego wyroku (tak: wyrok SN z dnia 11 grudnia 2002 r., I CKN 1315/00,, publ. LEX nr 75349). W szczególności nie można skutecznie dowodzić błędu w subsumcji przez kwestionowanie prawidłowości dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych.

Skuteczne, zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (tak: wyrok SN z dnia 26 marca 1997 r. II CKN 60/97, publ. OSNC 1997/9/128).

Strona powodowa tymczasem zakwestionowała w pierwszej kolejności – choć nieskutecznie - ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego.

W ocenie Sądu Okręgowego przyjmując zaś, że ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie są prawidłowe nie sposób podzielić zarzutów pozwanych co do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 644 k.c.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy przyjął, że strony zawarły umowę na instalację grzewczą budynku określoną jako instalacja sieciowa (k. 12-19). Dlatego strony umówiły się na konkretny rezultat. Przedmiotem świadczenia strony powodowej jako przyjmującej zamówienie był ucieleśniony materialny wynik (w postaci wykonania działa) w zamian za wynagrodzenie ze strony pozwanych.

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko to jest trafne.

Nie można bowiem uznać, aby umowa stron spełniała w części przesłanki umowy sprzedaży i aby w tej części strona powodowa wywiązała się z umowy. Wprawdzie strona powodowa dostarczyła pozwany kocioł (podobnie jak zbiornik zewnętrzny na gaz płynny i postument pod fundament) , jednak wbrew twierdzeniom strony powodowej w umowie nie uzgodniono jego ceny. W umowie wskazano bowiem jedynie na koszt wykonania instalacji sieciowej oraz instalacji gazowej wewnętrznej wraz z kotłem.

W ocenie Sądu Okręgowego strona powodowa nie udowodniła zatem swojego roszczenia tak co do zasady jak i co do wysokości.

Dowodu w tym zakresie nie stanowi faktura VAT nr (...) (k. 20) określająca wartość kotła gazowego na 7626, gdyż nie istnieją podstawy do stwierdzenia, że cena kotła została uzgodniona w umowie.

W umowie tej – jak już wyżej wskazano - określono jedynie koszt wykonania wewnętrznej instalacji gazowej z kotłem, tj. 7603,20 zł (k. 14). Strony umówiły się, zatem na wykonanie wewnętrznej instalacji z kotłem, które obejmowało zawieszenie kotła na ścianie i podłączenie kotła do instalacji gazowej. Cena ustalona przez strony w umowie była ceną brutto, a zatem obejmowała cenę netto jako świadczenie, które pozostać miało w majątku strony powodowej, a także świadczenie odpowiadające należnemu podatkowi od towarów i usług, jaki strona powodowa zobowiązana był przekazać właściwemu urzędowi skarbowemu. W żadnym miejscu umowy nie określono jednak ceny samego kotła. Wskazana wyżej kwota 7603,20 zł nie została rozbита na poszczególne pozycje obejmujące koszt kotła oraz koszt jego zawieszenia i podłączenia.

Okoliczności te przyznał świadek R. L. (k. 166/2 od 00:05:50) który zeznał, że wskazana w umowie kwota 7040 zł netto to kwota ceny kotła wraz z instalacją wewnętrzną i nie jest rozbijana w umowie.

Twierdzenia tego świadka (k. 167/2 od 00:40:53), że kocioł kosztuje 6200 zł netto, a instalacja wewnętrzna 840 zł, nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w postanowieniach umowy.

Dodać trzeba, że już w samym pozwie jako dowód wysokości zobowiązania strona powodowa wskazywała fakturę VAT nr (...) z dnia 5 grudnia 2017 r. (k. 20).

Faktura ta opiewa jednak na kwotę 7626 zł, a więc nawet wyższą aniżeli określony w umowie koszt wykonania wewnętrznej instalacji gazowej z kotłem.

Na tej fakturze pod pozycją nazwa towaru wskazano „A._ według wyceny indywidualnej” (k. 20).

Okoliczność ta zatem również pozwala na wniosek, że cena kotła nie została uzgodniona między stronami indywidualnie.

Ostatecznie cena kotła została z niezrozumiałych względów jednostronnie narzucona przez stronę powodową, gdyż przedmiotem uzgodnień był jedynie całościowy koszt wykonania instalacji gazowej.

W zakresie ceny kotła gazowego, a więc essentiala negotii dla umowy sprzedaży, brak było zgodnych oświadczeń woli dwóch stron.

Podsumowując treść umowy i charakter zobowiązania daje podstawę do wniosku, że zgodnym zamiarem stron było zawarcie umowy określonej w doktrynie jako umowa rezultatu. W zakresie wykonania instalacji umowę tę można zakwalifikować jako umowę nienazwaną zbliżoną do umowy o dzieło. Istotą zawartej przez strony umowy było osiągnięcie przez pozwanych celu w postaci instalacji gazowej.

Umowa rezultatu, to umowa, której wynikiem powinno być powstanie określonego w umowie owocu (rezultatu) pracy przyjmującego zamówienie. Może on mieć charakter materialny lub niematerialny, zawsze jednak powinien zostać utrwalony. Przedmiotem tej umowy był bowiem pewien rezultat, który miał być osiągnięty poprzez wykonanie szeregu działań faktycznych

Dlatego prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że dostarczenie kotła do pozwanych nie stanowiło odrębnej czynności prawnej w postaci umowy sprzedaży. Logiczne jest stanowisko, że czynność dostawy kotła gazowego była jedynie składową całości przedsięwzięcia.

Pozwanych jako zamawiających – z tego punktu widzenia - nie interesowało już, jakie czynności faktyczne byłyby jeszcze niezbędne dla wykonania dzieła, gdyż byli oni na podstawie zawartej umowy konsumenckiej na wykonanie instalacji sieciowej na gaz płynny (k. 12-15) zainteresowani samym wynikiem.

Dlatego nie można zasadnie przyjąć, że strony takiej umowy porozumiewają się osobno co do poszczególnych czynności faktycznych.

Umowa stron precyzowała jedynie (k. 14), że w ramach dostarczenia materiałów niezbędnych do osiągnięcia umówionego rezultatu kocioł gazowy miał mieć oznaczenie producenta A. o odpowiednich parametrach technicznych.

Okoliczność, że kocioł został fizycznie dostarczony pozwanym nie oznacza, że umowa w jakiejś części została wykonana, zwłaszcza, że nie przystąpiono nawet do jego montażu.

W tego typu umowach (umowa rezultatu) wykonanie umowy oceniane jest zaś dopiero poprzez osiągnięcie rezultatu, do którego zobowiązał się wykonawca umowy.

Z tych wszystkich względów w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do zasądzenia objętej żądaniem pozwu kwoty 7 626 zł (k. 1) obniżonej następnie o kwotę zadatku 1000 zł (k. 146) do kwoty 6 626 zł.

Po odstąpieniu od umowy (k. 21 i k. 52) przez pozwanych strony zobowiązane były zatem do wzajemnego zwrotu świadczeń (art. 494 k.c.).

W tym zakresie – jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego – strona powodowa zabrała od pozwanych dostarczony im zbiornik zewnętrzny na gaz płynny oraz płytę fundamentową (k. 181/2-182). Dostarczony kocioł gazowy marki A. nie został jednak od pozwanych zabrany, co strona powodowa bezzasadnie tłumaczyła brakiem zgody producenta na zwrot kotła (k. 22)

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy oddalił apelację strony powodowej jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. orzekając jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt. 2 sentencji na podstawie art.98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy oddalił apelację.

Koszty zastępstwa prawnego pozwanych wynoszą 900 zł (50 % 1800 zł) na podstawie § 2 pkt. 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tekst jednolity Dz.U. 2018 poz. 265).

(...)